

H. C. Toft: Af landbrugsministerens redegørelse fremgik det, at der havde været en forhandling i Stockholm den 23. august 1962, hvor landbrugsministeren havde påtalt over for den svenske landbrugsminister, at forholdet, som det var, forringede de danske eksportmuligheder. Senere oplyste den højtærede landbrugsminister, at man havde drøftet problemerne også her i Danmark bl. a. med landbrugets organisationer, og man var kommet til det resultat, at det ikke var opportunt for tiden at rejse spørgsmålet over for den svenske landbrugsminister. Jeg gad egentlig vide, hvornår landbrugsministeren vil mene det er opportunt, når man nu har set, at den danske landbrugseksport er faldet fra 16.000 t det første år til 6.000 t i fjor. Og når den højtærede landbrugsminister før nævnte, at man i 1960 kun eksporterede 7.000 t, vil jeg gerne gøre den højtærede landbrugsminister opmærksom på, at gennemsnitlig i perioden fra 1955-56 eksporterede vi 12.000 t, og EFTA-aftalen går ud på, at vi skal have nogenlunde de forhold, vi havde i den foregående periode, altså inden vi sluttede aftalen. Aftalen blev sluttet den 4. januar 1960, så der havde allerede i 1960 været god grund til for den danske landbrugsminister at rejse problemet over for den svenske landbrugsminister.

Den højtærede landbrugsminister sagde, at man havde drøftet problemerne med landbrugets organisationer, og at landbrugsministeren fortsat ville gøre det. Jeg vil da gerne rejse det spørgsmål over for den højtærede landbrugsminister: har landbrugets organisationer frarådet, at man henvendte sig til Sverige for at opnå en ændring af dette forhold? Og jeg vil tilføje, at uanset hvad landbrugsorganisationerne har sagt, tilrådet eller frarådet den højtærede landbrugsminister, så er det landbrugsministerens ansvar og opgave at løse opgaverne for det danske landbrug gennem de regeringsaftaler, han træffer, således at de bliver i overensstemmelse med den EFTA-aftale, vi har.

Landbrugsministeren (Skytte): I anledning af det ærede medlems sidste bemærkning vil jeg gerne gøre opmærksom på, at det normalt ikke er mig eller landbrugsministeriet, der fører de forhandlinger; de føres normalt som i andre tilfælde af udenrigs-

ministeriet og bistået af embedsmænd fra landbrugsministeriet, hvor der er tale om landbrugsinteresser. Men derudover vil jeg gerne sige, at jeg lægger altid vægt på, hvad erhvervsorganisationerne, i dette tilfælde repræsentanter for eksportørerne til et marked, mener om, hvad det er klogt at gøre i den pågældende situation. Hvis jeg ikke gjorde det, synes jeg, det ærede medlem med rette kunne bebrejde mig det. Jeg vil fremdeles holde mig i meget nøje kontakt med erhvervsorganisationerne, og derudfra vil jeg foretage mine handlinger eller anbefale regeringen af handle. Det er da klart, at jeg til enhver tid vil søge at gøre det, jeg synes bedst fremmer de danske eksportinteresser.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Ninn-Hansen* til udenrigsministeren:

„Mener ministeren, at der efter den i dagspressen omtalte overenskomst mellem den danske og den britiske regering angående bilæggelsen af en tidligere retskonflikt foreligger tilstrækkelige muligheder for at sikre de færøske fiskerier interesser?“

Ninn-Hansen: Den overenskomst, som den højtærede udenrigsminister har afsluttet med den britiske regering om bilæggelse af sagen om den skotske trawler „Red Crusader“s ulovlige fiskeri, berører Færøernes vitale interesse i sikringen af fiskeriet. Vi er jo alle klar over fiskeriets store betydning for den færøske befolkning, så de afgørelser, der berører sikringen af dette fiskeri, har en meget stor rækkevidde. Jeg vil derfor anse det for helt forståeligt, hvis den højtærede udenrigsminister ikke skulle anse den korte tid, der er givet til besvarelse af spørgsmål, for tilstrækkelig til en fyldig orientering om sikringen af Færøernes fiskerier interesser, og jeg er helt indforstået med, hvis udenrigsministeren foretrækker det, at besvarelsen sker i form af en redegørelse i henhold til forretningsordenens § 14, stk. 3.

Den meddelelse, gengivet i dagbladene den 24. januar, der blev givet af udenrigsministeriet om overenskomsten med den britiske regering, var meget lidt oplysende. Den eneste begrundelse, der i virkeligheden